

[Poul Dam.]

Indstilling.

1) Distriktsmontør Dycke Hoff godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag den 4. februar 1976, og

2) Fru Tove Jørgensen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget ligeledes fra og med i dag den 4. februar 1976.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til socialministeren af Tandrup Jensen (FP):

„Hvilke oplysninger kan socialministeren give om de offentlige instansers indsats mod narkotikamisbruget?“

(Forespørgsel nr. IX. Anmeldt 15/1 76. Fremme af foresp. vedt. 16/1 76).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er berammet en taletid på 20 minutter.

Forespørgeren (Tandrup Jensen) (FP):

Denne forespørgsel skal ses på baggrund af en lignende forespørgsel til daværende statsminister hr. Hilmar Baunsgaard den 23. januar 1969, jfr. Folketingstidende 1968-69 sp. 3070-3150.

Der lå nogle gode intentioner i de fem skriftlige redegørelser, ikke mindst fra statsministerens side, og jeg er sikker på, at vi var mange i dette land, som virkelig stolede på, at nu blev alle gode kræfter sat ind på at løse problemet.

Skuffelsen var så meget større, da det efter nogle år gik op for de fleste, at der var truffet en fejldisposition. Er der én ting, som fremskridtspartiet ikke ønsker, er det, at vi i løbet af få år bliver nødsaget til i dette ting at skulle lovgive om en speciel narkotikapolitik, idet vi anser dette for en falliterklæring. Vi har love nok, der omhandler dette emne. Men på grund af den tidligere nævnte fejldisposition er disse love blevet gennemhullet.

Den første alvorlige årsag var rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969, som i realiteten — sådan blev det i hvert fald opfattet

og udnyttet — legaliserede såvel brugen af som handelen med hash. Det har senere medført, stærkt drevet af beregnende kræfter, at samtlige vedtagne love overhovedet ikke gælder for stofmisbrugere, og hvad meget værre er, som mange rapporter bærer vidnesbyrd om: lovene tages heller ikke i brug over for stofmisbrugernes behandlere.

Der er mange, som igennem de forløbne 6 år har gjort et prisværdigt stykke arbejde, og som fortjente at blive nævnt i denne forbindelse: læger, politifolk og et utal af mennesker, som på forskellige fronter har ydet deres indsats uden dog at blive taget med på råd.

Nu ser jeg min aldersklasses børnebørn i perspektivet og må spørge: har vi stadig lov til at være passive, og hvorledes kan vi forsvare, at dette fortsætter?

Hvorledes har det så udviklet sig? Utallige eksperimenter og rapporter med stigende flere ansatte, som kappes om at overbevise diverse ministerier om behovet for akutte ekstrabevillinger befordret af Landsforeningen for Mentalhygiejne.

Blandt de utallige rapporter vil jeg kort hæfte mig ved det digre værk, som blev udgivet af Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut i 1974 med titlen „Stofmisbrugerens frivillige behandling“. Hvis jeg skal sige det mildt, vil jeg betragte dette værk som en art beskæftigelsesterapi. Det konkrete, som burde have været en effektiv plan for resocialisering samt udarbejdede regler for forebyggende foranstaltninger, har i hvert fald ikke beskæftiget de talrige forfattere. Dog afslører rapporten ganske artige ting. For det første, at der er vildt dagligt slagsmål socialarbejdere og kontaktudvalgsmedlemmer imellem, og som en enkelt ting fra rapporten vil jeg nævne de såkaldte turfunktioner, hvorom det hedder, at de til turen udvalgte seks socialarbejdere har fælles holdning, nemlig at stofmisbrug betragtes som symptom på en for arbejderklassen generel undertrykkelse hidrørende fra det kapitalistiske produktionssystemets magtstruktur.

Endvidere beretter dagbogen, at ved et husmøde på 16. dagen blev totalforbudet mod alkohol ophævet, men samtidig blev det pålagt socialarbejderne, at de ikke mere måtte drikke whisky. Jeg vil — nu er profit blevet et modeord — kort beskrive Landsforeningen for Mentalhygiejne som Danmarks